

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 78/04-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2004 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. S., B., vo veci porušenia jeho základného práva upraveného v čl. 30 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 73 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky o vyhlásení referenda zo 4. februára 2004 uverejneným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 52/2004 Z. z., a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. S. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2004 doručená sťažnosť JUDr. M. S., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia jeho základného práva upraveného v čl. 30 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 73 ods. 1 ústavy rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky (ďalej len „prezident“) o vyhlásení referenda zo 4. februára 2004 uverejneným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 52/2004 Z. z. (ďalej len „rozhodnutie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že podľa názoru sťažovateľa došlo rozhodnutím prezidenta k porušeniu jeho základných práv upravených v čl. 30 ods. 1 ústavy a čl. 21 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 73 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ tento názor vyvodzuje zo svojho právneho záveru, podľa ktorého z čl. 30 ods. 1 v spojení s čl. 73 ods. 1 ústavy vyplýva jeho základné právo zúčastňovať sa na správe vecí verejných slobodnou voľbou zástupcov na dobu štyroch rokov. Sťažovateľ v tejto súvislosti tvrdí, že *„voľby vyvolané skrátením pravidelného volebného obdobia NR SR na základe referenda vyhláseného prezidentom republiky, sú porušením princípu slobody volieb a práva občana účastniť sa na správe verejných vecí zástupcami, ktorých si slobodnou voľbou zvolil na 4 roky.“*

Na tomto základe, vychádzajúc z čl. 93 ods. 3 ústavy, sťažovateľ konštatuje, že *„Referendum s otázkou skrátenia volebného obdobia NR SR a s otázkou predčasných parlamentných volieb je... v rozpore s čl. 30 ods. 1 v spojitosti s článkom 73 ods. 1 ústavy“*, a preto považuje namietané rozhodnutie za porušenie tohto svojho základného práva.

Sťažovateľ navrhuje, aby vo veci jeho sťažnosti ústavný súd vydal tento nález: *„... rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky z 5. 2. 2004, čís. 52/2004 Z. z. o vyhlásení referenda s otázkou „Ste za to, aby poslanci Národnej rady Slovenskej republiky prijali ústavný zákon o skrátení III. volebného obdobia Národnej rady SR tak, aby sa voľby do Národnej rady SR konali v r. 2004?“ bolo porušené základné právo sťažovateľa JUDr. M. S., občana SR, zúčastňovať sa na správe vecí verejných slobodnou voľbou svojich zástupcov, zaručené článkom 30 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 73 ods. 1 Ústavy SR.“*. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd zrušil namietané rozhodnutie prezidenta.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ustanovenie čl. 30 ods. 1 ústavy, podľa ktorého *„Občania majú právo zúčastňovať sa na správe verejných vecí priamo alebo slobodnou voľbou svojich zástupcov...“*, má nesporne charakter základného práva, ktoré patrí všetkým občanom, teda aj sťažovateľovi. Tento záver podľa názoru ústavného súdu ale nevyplýva z čl. 73 ods. 1 ústavy, podľa ktorého *„Národná rada Slovenskej republiky má 150 poslancov, ktorí sú volení na štyri roky“*, a to nie preto, že ide o ustanovenie, ktoré nie je zaradené do druhej hlavy ústavy (*„Základné práva a slobody“*), ale preto, že nejde o takú ústavnú normu, z ktorej možno vyvodiť subjektívne právo všetkých občanov, a teda aj sťažovateľa.

Nespochybnujúc základné právo občanov zúčastňovať sa na správe vecí verejných priamo alebo slobodnou voľbou svojich zástupcov však ústavný súd konštatoval (uzavrel), že medzi rozhodnutím prezidenta, ktorým vyhlásil referendum, a porušením základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 30 ods. 1 ústavy absentuje príčinná súvislosť, a preto jeho sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2004